

bestemt virksomhed skal have 3 mio. kr. eller 5 mio. kr. i støtte eller slet ikke have noget. Det giver konkurrenceforvridning, det giver bøvl og ballade og skænderier og kritik fra Det Konservative Folkeparti, og hvad ved jeg – skidt med det sidste, det må jeg leve med – men det er i bund og grund forkert, at en minister eller nogle embedsmænd, uanset hvor dygtige de er, skal sidde og tage stilling til, om en enkelt virksomhed skal have så og så mange millioner, ja eller nej. Det er forkert!

Og derfor er det vigtigt at få kigget på de rammebetingelser og spørge: Hvad kan vi f.eks. gøre i Nordjylland, hvad kan vi gøre i trekantområdet, og hvad kan vi gøre på Bornholm? Hvad er det, der mangler her? Er det infrastruktur, er det uddannelsesmuligheder, er det efteruddannelse af arbejdskraften, er det kommunikation, er det transportpriserne, eller hvad er det, der halter i denne region i forhold til andre regioner, man med rimelighed kan sammenligne den med? Så kan man gribe ind via alle strukturfondene eller de nationale støtteordninger eller en kombination af dem og se på den slags ting.

Men jeg tror altså, som fru Lissa Mathiasen også sagde, at vi skal tage en meget grundig debat om, hvordan vi kan komme væk fra at sidde og fordele 7 kr. til virksomhed X og 5 kr. til virksomhed Y. Det er ikke erhvervs politik, og det er noget ulækkert noget at få fingrene i, skulle jeg hilse og sige – ikke bare for ministeren, men i virkeligheden også for virksomhederne, og det er det vigtigste.

Mit første synspunkt er altså: Lad os nu prøve at kigge på, hvordan dette samarbejde kan fungere bedst og mest ubureaukratisk lokalt og regionalt, så det bliver til hjælp for samarbejdet og ikke noget, der gør det mere besværligt! Og mit andet synspunkt er: Lad os også på dette område prøve at diskutere, hvordan vi kommer væk fra de virksomhedsrettede ordninger med direkte tilskud til en virksomhed og kommer over i rammebetingelserne.

Hr. Frank Aaen var inde på en anden ting, som jeg også synes man med stor fordel kan bruge dette samarbejde til – og jeg må sige det med det samme, for ellers er der nogle, der hidser sig op over det: Det er ikke for at trække nogen som helst landsdækkende erhvervs politik ned over nogen som helst – nemlig f.eks. at drøfte: Kunne det her i området være en fordel for det offentlige og de private at gå ud og lave et eller andet i fællesskab?

Der er regler for, hvad man må og ikke må, men hvis man f.eks. inden for den offentlige bespisingensordning fandt ud af, at nu ville den gerne levere en sundere og bedre og mere økologisk kost til dem, den nu engang leverer mad til – hvad så med direkte at styrke produktudviklingen eller opmuntre til produktudviklingen i private virksomheder? Det offentlige ved, hvor mange milliarder om året der egentlig købes ind for, og hvorfor skulle man så ikke kunne sige: Vi vil gerne købe ind hos private virksomheder, for det er klart, at vi ikke skal lave det selv; men vi vil gerne stille nogle krav til den mad, vi får leveret, og vi vil gerne opmuntre eller tilskynde til en produktudvikling? Det kunne måske betyde, at den virksomhed eller de virksomheder, der ville være med, kunne få en langt bedre eksportvare på et eller andet tidspunkt.

Det er jo oplagt, at man kan gøre noget sådant regionalt, og at man har brug for de mødesteder til at gøre den slags ting. Men i øvrigt må man bruge de mødesteder til netop det, man vil, og jeg vil gerne understrege, at det ikke er erhvervsministeren og ikke engang Folketinget, der skal sidde og bestemme det. Men ideen er altså at prøve at give et forsigtigt puf eller et spark til tanken. Der er utrolig mange aktører på området, og hånden på hjertet: Det hører vi jo også fra virksomhederne. Der hvirvler folk rundt omkring i virksomhederne, som gerne vil gøre det så godt, og det er skønt nok. Men det er ikke ukompliceret for virksomhederne, og her kan vi altså forenkle systemet meget ved hjælp af de ting, uanset om de så hedder erhvervs-knudepunkter eller Olfert.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var en ren fryd at høre ministeren tale om EU-samarbejdet, som vi skal have til at fungere, og i særdeleshed om, hvor forfærdelig dårligt det i virkeligheden virker med strukturfondene og de forskellige andre fonde, som bliver brugt til at give tilskud til så den ene og så den anden virksomhed, og hvordan vi i EU flytter arbejdspladser fra det ene land til det andet. Det har ministeren jo evig ret i. Det er en uhyggelig tendens, der er kommet, og den er omsiggribende, og det ved ministeren jo alt om.

Men i særdeleshed fordi ministeren nu erkender, at systemet med direkte støtteordninger til virksomhederne ikke fungerer, vi vil altså også nødt til at spørge her i Folketinget: Hvorfor er der så mange virksomheder, der er nødt til at bede om